

JEŽIŠ - CHLIEB ŽIVOTA (18. nedeľa cez rok)

No zástup zbadal, že tam nie je ani Ježiš, ani jeho učeníci. Preto aj oni nastúpili do loďky, prišli do Kafarnauma a hľadali Ježiša. Keď ho na druhom brehu našli, povedali mu: Rabbi, kedy si sem prišiel?“ Ježiš im odpovedal: „Veru, veru, hovorím vám: Nehľadáte ma preto, že ste videli znamenia, ale preto, že ste jedli z chlebov a nasýtili ste sa. Nezháňajte sa za pomínutelným pokrmom, ale za pokrmom, ktorý ostáva pre večný život, a ten vám dá Syn človeka. Lebo jeho označil Otec, Boh, svojou pečatou.“ Povedali mu: „Čo máme robiť, aby sme konali Božie skutky?“ Ježiš im odpovedal: „Boží skutok je veriť v toho, ktorého on poslal.“ Povedali mu: „Aké znamenie urobíš, aby sme videli a uverili ti? Čo urobíš? Naši otcovia jedli mannu, ako je napísané ‚Dal im jesť chlieb z neba.‘“ Ježiš im odvetil: „Veru, veru, hovorím vám: Nie Mojžiš vám dal chlieb z neba, ale môj Otec vám dáva pravý chlieb z neba. Lebo Boží je ten chlieb, ktorý zostúpil z neba a dáva svetu život.“ Povedali mu: „Pane, vždy nám dávaj taký chlieb.“ Ježiš im povedal: „Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť.“ (Jn 6,24-35)

Tento evanjeliový text treba čítať v kontexte Starého Zákona, predovšetkým knihy Exodus, ktorej ústrednou témou je odchod Izraelitov z Egypta a ich putovanie do Zaslúbenej zeme. Označuje sa aj ako Evanjelium Starého zákona, lebo tak ako evanjeliá aj Exodus ohlasuje dobrú zvesť o Božom zásahu v prospech trpiaceho ľudu.

Boh izraelský ľud zachránil nielen z telesného, ale ešte viac z duchovného otroctva, lebo v Egypte nebolo možné neslúžiť pohanským bôžikom. Avšak ľud namiesto dôvery v Božiu starostlivosť sa v situácii dočasného nedostatku jedla búri proti Bohu i proti Mojžišovi. V Egypte sa búriť nesmel - musel ticho znášať všetky krivdy a hmotnú biedu, inak by bol tvrdo potrestaný prácou navyše a odobratím aj toho mála, čo mal. Ale ako slobodní ľudia mohli konečne voľne prejavovať svoju nespokojnosť. Keby sme sami nezažili nárek mnohých kresťanov túžiacich po návrate pomerov za komunizmu, ani by sme neverili, ako rýchlo vie človek v túžbe po nasýtení svojich telesných potrieb zabudnúť na to, čo s tým nasýtením bolo spojené – na neslobodu a ponižujúce postavenie druhotriednych občanov.

Mojžiš a Áron ľudu oznamujú, že ešte toho istého dňa večer dostanú hojnosť mäsa, ktoré k nim samo priletí v podobe krdľov prepelíc. Prepelice na jar bežne migrujú zo zimovísk v Afrike ponad Sinaj a vysilené zlietajú alebo padajú na zem, čím sa stávajú ľahkou korisťou. Pre ich nedostatočnú obratnosť je možné ich chytať voľnými rukami. Boh teda pre naplnenie prísľubu používa prírodný fenomén, ktorého mimoriadnosť nespočíva ani tak v samotnom jave, ako skôr v načasovaní a množstve prepelíc.

Ešte väčšie prekvapenie zažijú Izraeliti ráno, kedy dostanú mannu. Manna, alebo presnejšie „Manhu?“ znamená „Čo je to?“, lebo ľudia naozaj nevedeli, čo to je. Mojžiš im vysvetlil, že je to chlieb, ktorý im dáva jesť Pán. Biblisti nás poučujú, že manna sú sladko chutiace a ako med voňajúce belavé alebo žltasté zrníčka na listoch tamarišky, ktoré dodnes zbierajú beduíni na Sinaji zarána, keďže na prudkom slnku sa rozpúšťajú. Avšak tieto listové výlučky sú zväčša tvorené cukrom, a preto by ťažko nasýtili človeka a dali mu všetky pre telo

potrebné živiny po dobu štyridsať rokov. Z manny Izraeliti piekli chlieb i koláče, čo z tých výlučkov nie je možné. Manna tak aj pre nás ostáva naďalej tajomstvom - verná svojmu pomenovaniu „čo je to?“.